

РЕШЕНИЕ

№ 7405

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6597** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.10а, ал.4 вр. с ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на Л. Г. П. срещу ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 09.06.2023г. по заявление от 27.03.2023г. на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Русия, М. К..

На първо място се ревевира допустимост на обжалването с оглед на обстоятелството, че макар да се касае за виза тип Д , отказът за издаването на същата е в нарушение на чл.8, §.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, тъй като се нарушава правото на семеен живот на оспорващата, доколкото съпругът ѝ С. П. има разрешение за постоянно пребиваване от 2014г., с постоянен адрес в [населено място], както и семейството има три имота в страната. В тази връзка се моли –и по същество да бъде отменен. На първо място се твърди, че същият е постановен при липса на мотиви. Сочи се, че отказът може да бъде мотивиран с наличието на предпоставките по чл.35, ал.2 от наредбата, а именно когато има доказателства за действията на чужденеца в опасност на интересите на държавата. Визира се конкретно, че лицето не е осъждано, няма образувани наказателни производства, отделно има решение №21048 оот 07.10.22г. на сектор "Миграция" Б. за положително становище. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени отказа.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.К.. Същата подчертава, че

съображенията на ДАНС за отказ не са свързани с действия на лицето, а на нейния съпруг, който има разрешение за пребиваване. Претендерът се разноси.

Ответната страна, не се представява, но по писмени бележки на юрк.В. З., оспорва жалбата. Излага съображенията, че отказът е законосъобразен и мотивиран. Релевираното право на личен и семеен живот не е абсолютно, а се разпростира дотам, където започват правата на другите. След като има констатации във връзка с националната сигурност, отказът е правилен.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 23.06.23г. е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, в срок е /няма данни за връчване на акта от 09.06.23г./ и макар да се касае за отказ за издаване на виза тип Д /при който има недопустимост за съдебно оспорване по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ/, то направените доводи и твърдения за нарушение на чл.8, §.1 от ЕКПЧ –релевират допустимостта на жалбата, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление от 27.03.2023г.. Към същото е приложено удостоверение за сключен граждански брак от 24.06.1978г. със С. П.. Представена е застрахователна полица, приложено е, намиращото се на л.51, съобщение до съпруга С. П., изх.№УРИ 538200-14551 от 07.10.2022г. на Началник сектор „Миграция“ при ОД на МВР Б., видно от което е взето положително решение №21048 от 07.10.22г. по заявлението му за събиране на семейството, поради което е трябвало да се предприемат последващи действия - съпругата да кандидатства за виза тип Д. Приложени са документи за собственост на семейните имоти.

По заявлението е постановен отказ от З. в М. на основание чл.10, ал.1 от ЗЧРБ- че с действията си жалбоподателката е поставила или може да постави в опасност международните отношения или интереси на българската държава или за когото има данни, че действа против интересите на националната сигурност.

Представена е на л.66 заповед №95-000-254 от 03.10.2011г. на Министъра на Външните работи, с която същият в т.3 възлага на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да се проинася по исканията за визи.

Също така, по преписката на л.67 е представена Заповед №71 от 31.10.22г., на Посланика в [населено място], видно от която същият е предоставил на М. К., завеждащ КС функциите да издава и отказва визи.

В съдебното производство ответникът е поискал към преписката да се присъеди направената съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ и ДАНС. От дирекция „Миграция“ на л.91,92 е представено фотокопие на справка от решение за събиране на семейството по чл.24, ал.13 от ЗЧРБ.. Посочено е, че Дирекция „Миграция“ е изразила положително становище от 23.03.23г. по искането на оспорващата за издаване на виза. Представено е и становището на ДАНС, което е отрицателно, тъй като има данни във връзка със засягане на сигурността на държавата.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкция на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим,

както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. приложена по делото-Министърът на външните работи е възложил на задграничните представителства да разглеждат заявленията и да подписват отказите. Във връзка с компетентността е представена и Заповед №71 от 31.10.22г. за конкретното упълномощаване на издалия отказа. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта - следва да се има предвид, че има изложени единствено правни основания. Видно е, че отказът е постановен по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, а именно, че с действията си жалбоподателката е поставила или може да постави в опасност международните отношения или интереси на българската държава или за когото има данни, че действа против интересите на националната сигурност. С оглед цитираната в цялост правна норма, обаче не са изложени никакви фактически основания. Не е визирано отрицателното становище на ДАНС, не е коментирано положителното становище на Дирекция „Миграция“ към ОД на МВР –Б.. Видно от нормата на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ има няколко хипотези – на действия от страната на лицето или на бъдещи такива, които могат да поставят в опасност МН отношения или интересите на РБ, или данни, че действа против националната сигурност. Дори да приемем, че е налице последното предположение, то данните в становището на ДАНС касаят съпруга, а не лицето.

Относно становището на ДАНС, трябва да се съобрази, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Безспорно е, че становището на ДАНС в хипотезата на [чл. 22, ал. 4](#), вр. [чл. 26, ал. 1](#), вр. [чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#) представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне съответното право. Наложена е практиката, че доколкото това становище не подлежи на отделен контрол, то законосъобразността се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о.. В този смисъл е и [т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21](#), че не се допуска национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплахата за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

Следователно становището на ДАНС подлежи на инцидентна проверка в настоящето производство във връзка със своята мотивираност. Следвало е ответникът да прецени дали се касае за лицето и съответно след като не се отнася до него, а до съпруга ѝ, какви последици да има- да се постанови ли отказ, или не. Подобна преценка не е направена изобщо.

Следователно в производството по оспорване на отказ за издаване на виза, на основания, свързани с въпроси за националната сигурност, съдът проверява дали е проведена съгласувателната процедура, разписана в [Инструкция №КОВ -04-02-351 от 15.08.2013 г.](#) (Инструкцията) за условията и реда за съгласуване на заявленията за

издаване на визи и дали е изразено отрицателно становище на ДАНС. Безспорно е, че съгласно [чл. 2 от Инструкцията](#) условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, дейностите по [чл. 1 от Инструкцията](#) имат за цел регулиране на миграционните процеси, противодействие на незаконната миграция в Република България и защита на националната сигурност и интересите на страната.

В тази връзка се установи, че така процедура е проведена, но изнесените данни от същата, не са анализирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите следва да са изложени в самия акт. Трябва да е известно защо действията на съпруга, се отразят негативно на искането за виза на съпругата. Как разпоредбата на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ – относима към конкретния действия на апликатна разпростира своето действие и към други лица, макар и от семейството. Всички тези обстоятелства е трябвало да се отразят в акта, за да могат направените във връзка с тях изводи да се анализират в съдебното производство, а не в същото за първи път да се изнасят и коментират.

Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

С оглед изхода от спора –следва на оспорващата да се присъдат разноски от 1000лв. за адвокатско възнаграждение –л.37 платени, както и 10лв. л.52 д.т. или общо 1010лв...

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ПО жалба на Л. Г. П., род.08.08.1957г. в Република Казахстан, гражданка на Руската Федерация,

ОТМЕНЯ като незаконосъобразен ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 09.06.2023г. по заявление от 27.03.2023г. на завеждащия консулската служба на Посолството на РБ в М., Русия, М. К..

ВРЪЩА преписката на ответника за произнасяне съобразно мотивите.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Л. Г. П., род.08.08.1957г. в Република Казахстан, гражданка на Руската Федерация, 1010лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: